

det andet Thing den efter vor Mening ikke store Smøbedommen, som Regjeringen ikke har taget Anledning til ved Forslagets Forelæggelse. Det er sikkert de Herrer bekendt, at Lovforslaget, der som vort Vndringsforslag var blevet vedtaget, vilde være blevet meget lidt forskjelligt fra Lønningsloven af 1ste Juli 1870. Det vilde ikke være blevet meget forskjelligt, men dog lidt, idet adskillige Sportler, der tilkomme Retstbetjentene under visse Forhold, vilde være blevene forhøiede, men forøvrigt som Helhed taget vilde Lovforslaget være blevet meget nær i Overensstemmelse med Lønningsloven af 1ste Juli 1870. Naar det af den ærede Landssthingsmand (Dresing), der var Ordfører for Lønningsloven i 1879—80, og som havde Ordet under Sagens 1ste Behandling, og endvidere af den ærede Justitsminister er udtalt, at naar man ikke kunde komme til et Resultat, der fra de Herrer's Standpunkt var en Forbedring af den gjældende Lønningslov, saa maatte man hellere blive staaende ved, hvad der var gjældende Lov, saa kunne vi ikke erkjende denne Udtalelses fulde Berettigelse, fordi Lønningsloven af 1ste Juli 1870 indeholder i § 10 en Revisionsbestemmelse, og ifølge denne Bestemmelse er det vistnok Regjeringens Pligt, indtil en ny Lønningslov er vedtagen, hvert Aar at forelægge et Forslag til en Lønningslov. At denne Opfattelse ogsaa er den høie Regjering's, antager jeg, at disse Lønningsloves Utter-Ulstedeværelse iaar er et Vidnesbyrd om. Paa Grund heraf og paa Grund af de større Krav, som Udviklingen stiller til Lovgivningsmagten, vil denne sikkert blive overbebyrdet med Arbeide, og tillige vil der sikkert finde et Spil af Tid og Kræfter Sted, som vi paa denne Side meget nødig ville være med til, og som vi heller ikke antage, at hverken den høie Regjering eller det høie Thing vil ønske maa komme tilstede. Vi kunne derfor ikke ret forstaa denne Udtalelse og dette Standpunkt. Den høitærede Justitsminister fremkom under den af mig omtalte Behandling i 1879—80 med en Udtalelse, der, da den ikke er bleven modsagt, endnu staa som et Argument mod vore Vndringsforslag. Jeg tør maasse derfor nu tillade mig at gjøre en Modbemærkning. Den Udtalelse af den høitærede Minister, som jeg sigter til, lød om trent saaledes: „Jeg hører ikke til dem, der betragte de Lønningsklasser, som bleve fastslaaede i 1870, for tilstrækkelig høie; jeg har stedse betragtet disse som nærmest for lave“. Jeg tror, at dette var Meningen af den høitærede Ministers Udtalelse, skjøndt Ordene maasse ikke ere aldeles korrekt citerede. Jeg vil nu ikke dertil svare, at jeg har en anden Opfattelse, at jeg mener, at de ere høie nok; thi derved vil jeg let udsætte mig for en berettiget Latter fra de Herrer's Side, men jeg skal som Modvægt hertil henvise til en Udtalelse af et forhenværende Medlem af Folkethinget

og en forhenværende Minister, Jønger. Jønger udtalte som sin Mening, at disse Lønninger vare høiere end strengt nødvendige, og at de efter hans Mening vare runde'ige og gode. Jeg tillader mig at citere denne ærede forhenværende Ministers Udtalelser som en Modvægt mod den høitærede Justitsministers Mening. Hvad selve Vndringsforslagene angaar, tror jeg det ikke nødvendigt at gjøre disse til Gjenstand for nogen mere udsærlig speciel Omtale. Det vil sikkert være set, at Vndringsforslagene til § 3 tilsigte at nedsætte de respektive Lønninger henholdsvis for de to første Klasser med 200 Kroner og for de 3 sidste Klasser med 400 Kr., og at Vndringsforslagene til § 4 gaa ud paa tilbøieligt at nedsætte Aldersklasserne, samt at de to sidste Vndringsforslag tilsigte at tilbageføre Byfogedembederne i Odense og Aarhus fra 1ste til 2den Lønningsklasse. Der kunde vel være nogen Anledning til at lade disse Embeder blive staaende i den Lønningsklasse, hvori de ere opførte af den høitærede Justitsminister, men af Hensyn til, at der, naar man overhovedet skalde indlade sig paa en Forandring i Klassifikationen, saa ganske sikkert vilde være langt flere Forandringer, som vare meget ønskelige, og af Hensyn til, at Retstbetjentene vel forhaabentlig snart maa kunne blive gjenindsat, har man besluttet ogsaa i dette Tilfælde at lade Lovforslaget blive i Overensstemmelse med den gjældende Lønningslov. Hermed skal jeg paa min ærede Medforslagsstillers og egne Vegne tillade mig at anbefale Vndringsforslagene til Vedtagelse af det høie Thing.

Dresing: Saavidt jeg kan skjønne, er der ikke fra det ærede Medlem, der nys havde Ordet og er Medforslagsstiller af Vndringsforslagene, fremkommet noget nyt Moment i denne Sag, og det vilde vel ogsaa i og for sig have sine Banskneligheder. Spørgsmaalet, det dreier sig om, er dog fremdeles dette, om det ikke maa erkjendes, at Livet i det Hele siden 1860 er betydelig fordyret; om det ikke maa erkjendes, at Embedsforretningerne ere stegne for disse Embeders Vedkommende i en betydelig Grad og dermed Ansvar for deres forsvarlige Bestyrelse forøget. Det er dette, som vi, der holde paa Regjeringens Forslaget, ikke kunne komme bort fra, og vi mene, at det Tillæg, der her er fordret til Lønningsforbedring er saa moderat, at der ikke kan være nogen skjellig Grund til at nedsætte sig det. Jeg tror ikke, at der vil komme Noget ud af en fortsat Diskussion om denne Sag. Jeg maa henvise til, hvad der er foresat ved Sagens Behandling i Sessjonen 1879—80, og til den under 12te April 1880 af det nedsatte Udvalg afgivne Betænkning, og jeg skal opfordre Thinget til at stemme mod Vndringsforslagene.